

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Petri Venerabilis Abbatis Cluniacensis; Illvstrivm
Miracvlorvm Libri II**

Petrus <Cluny, Abt>

Coloniae, 1611

II. De quodam presbytero diuina mysteria indignè tractante.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64969](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64969)

Iniuria dominico serpori facta etiam hic punitur à Deo. bendo intimare curavi. Nec verò tanti piaculi ex toto in posterum dilata vitio fuit, sed in breui locus ante populosus, vario casu habitatore pereunte, in solitudinem redactus est.

De quodam Presbytero diuina mysteria indignè tractante.

CAPVT II.

ITEM in teutonicis partibus presbyter quidam, dum religiosam agere vitam videretur, & penè quotidie sacramissarum solemniam celebraret, dumque sibi minus cautè prouideret, hostis antiqui insidias incurrit, & iam turpem sed occultam peccati foueam, carnis delectationem delapsus est. Sanctimonialem namque quandam dum in primis gratia visitationis adiret, ad postremum assiduitate colloquij, & incauta familiaritate allectus, miserabili casu in illam incurrit. Qui cum post lapsum ad ad cor redire, & quam cito resurgere debuisset, proprijs secibus delectatus, diu conuerti distulit, & peccatum peccato adiungens, vsum peccandi fecit, sicque longum funem quo arctius stringeretur, assidue

pec-

peccādo contexit. Cumque in luto scelerum volutaretur, non verebatur tamē ad altare Domini irreuerenter accedere, & sacramenta redemptionis nostræ, missam frequentius celebrando, temerare. Quod cum longo tempore abiecto Dei timore agere non formidaret, iram pariter & misericordiam Domini, vt subiecta declarant, erga se mirabiliter persensit. Nam cum & scelus non desereret, & sacra diuina impuris manibus (vt sæpe dictum est) attrectaret, contigit quadam die dum vsque ad perceptionem sacri corporis Christi, totam de more missam explicasset, iamque se ad sacramenta ipsa sumenda pararet, repente caro Christi cum sanguine, tam immundum vltra non ferens habitaculum, ab ipsius iam penē tenentis manibus euauit. Admirans ille & obstupescens, ab altari citissime missa finita recessit. Cumque indignationem Domini, tam euidentis signi ostensione, circa se commotam agnosceret, volens tamen hoc certius comprobare, secundo missam aggressus est. Cui vniuersa vt prius peragenti, cum ad sumenda sacramenta ventum esset, simul omnia vt prius subtracta sunt. iam verò vt dignum erat

rat in metum & trepidationem non
 modicā perductus, vt de toties repetito
 miraculo iam absque vlla hæsitacione
 certissimus redderetur, tertio quoque
 quod iam bis contigerat, attentare ve-
 nitus non est. Sed cum omnibus vt ante-
 peractis, iam sollicitior quæ apposita e-
 rant oculis obseruaret, & manibus con-
 trectaret, osque ad sumendum aptaret,
 subito oculis, manibus, & ori, tertio in-
 uisibiliter sublata disparuerunt. Tandem
 igitur tam euidenti miraculo tremefa-
 ctus presbyter, se pessimè egisse, seque
 terribilem iram Domini incurrisse abs-
 que vlla dubitatione cognoscens, cor-
 mutauit, & qualiter euadere à tanto peri-
 culo posset, sollicitus cogitare cœpit.
 Vltimum ergò precantibus remedium
 poenitentiam esse sciens, ad eam toto
 corde confugit, & proprium Episcopum
 adiens, ei cuncta quæ fecerat, quæque
 contigerant, cum multis lachrymis pa-
 tefecit, impositumque sibi ab eo labo-
 rem penitendi, toto animi nisu tā deuo-
 tē quam constanter exercuit. Ieiunijs nā-
 que & vigilijs, verberibus etiam & varijs
 cruciatibus, iumentum lasciuiens, hoc est
 corpus suum, secundum Apostolum, ca-
 stigans, qui concupiscentias suas sequen-

do reprobus factus fuerat, eas in se ipso damnando, electorum numero adiungi laborabat. In qua corporis ac cordis contritione multo tempore emenso, cum eius mentem de venia praesumere securior iam conscientia suaderet, adiit Episcopum, & quid egerit indicans, vtrum vt ante consueuerat ad sacra accedere auderet, consuluit. Qui nondum plenè Deo reconciliatum metuens, vt adhuc poenitentiae insisteret, admonuit, quatenus dignis poenitentiae fructibus Deo exhibitis, purgator & securior, congruo tempore altaris sacramenta nõ ad iudicium sed ad salutem percipere posset æternam. Acquieuit ille salubri admonitioni, & ad propositum poenitentiae reuersus, tota carnis ac spiritus virtute, ad fores diuinæ pietatis pulsabat, & spiritu contribulato lachrymisque indeficientibus, iram Domini in misericordiam conuerti cogebat. Quid multa? Longo rursus temporis spatio in hac poenitudine transacto, ad Episcopum redijt, ei que vt patri secreto cuncta pandens, vt sacramentorum esse particeps mereretur, humiliter deprecatus est. Cuius conuersionem iam Deo acceptam tam ex his quæ ab eo audierat, quam

quam

quam ex his quæ in eo videbat confidens, vt sacerdotale officium aggrediretur, assensit. Quod ille de Domini bonitate & conscientia testimonio confusus, non iam præsumptione sed deuotione implere curauit. Accedens itaque ad altare totumque se lachrymis & contritioni cordis immolans Deo, vsque ad perceptionem sacramentorum vniuersarite peragens, peruenit. Et ecce nouo & inaudito nostris dumtaxat seculis miraculo, trium ante dictarum missarum panes qui indignè sumere volenti sublati fuerant, cælitus allati sunt, eoque iam diuino iudicio adhuc sumenda digno facto, ante eum super altare positi apparuerunt. Cumque etiam oculos in calicem admouisset, conspexit penè vsque ad summitatem sanguine repletum, & illarum missarum detrimenta ad istius prouenisse augmenta. Admirans igitur & toto hominis interioris iubilo Deo gratias agens, suamque poenitentiam susceptam ac Domini maiestatem placatam agnoscens, certus factus est de Domini misericordia, & qui vnum apposuerat, quatuor panes, immò vnum Christi corpus & sanguinem cum multa vt dignum erat, exultatione percepit. Hoc quo-

que
sco
rin

De

S

mu
ata
rela
git
infa
qua
vici
cur
vita
cum
que
ad
vt e
rien
bere
cep

LIB. I. CAP. III.

quoque præfatus Claromontensis Episcopus mihi retulit, in pœnitentia plurimorum.

De illo qui Dominicam corpus retinere non potuit, nisi prius facta confessione.

CAPVT III.

SED & illud quod apud eundem locum de re simili contigit, silendum non est. Erat ibi iuuenis mundanæ vanitati deditus, & vt in illa ætate homines solent, voluptati frena relaxans. Cui cum diu deseruiret, contigit eum super quadam mirata muliere infamiæ nota aduri. Cumque per aliquantum temporis hac suspitione apud vicinos quosque teneretur, accidit vt incurreret tantam ægritudinem quæ de vita eius homines cogeret desperare. Qui cum lecto decumberet, & iam iamque morti proximus fieret, inuitatus est ad eum more Ecclesiastico presbyter, vt eius confessionem susciperet, & ei morienti viaticum salutis humanæ præberet. Cum verò venisset, hortari eum coepit & cōmonere instanter, vt peccata
sua.